

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 20Co/8/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8116206232
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Boroň
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8116206232.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Boroňa a členiek senátu JUDr. Daniely Babinovej a JUDr. Viery Kandrikovej v právnej veci žalobkyne: H. Y. O., nar XX.XX.XXXX, bytom J. XX, XXX XX J., proti žalovanému: Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s., so sídlom Dostojevského rad 4, 815 74 Bratislava, IČO: 00 151 700, o zaplatenie 1.745,56 eura s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov sp.zn. 8C/92/2016-475 zo dňa 11.11.2020, takto

rozhodol:

- I. Potvrďuje sa rozsudok vo výroku I. v časti o zaplatenie sumy 1.447,92 eura.
- II. V prevyšujúcej vyhovujúcej časti výroku I. sa rozsudok mení tak, že sa žaloba zamietá.
- III. Potvrďuje sa rozsudok vo výroku II.
- IV. Žalovaný je povinný nahradiť žalobkyni trovy celého konania v rozsahu 66 %, o ktorej výške bude rozhodnuté samostatným rozhodnutím.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že:
„I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu vo výške 1.570,87 eur v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.
II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietá.
III. Žalovaný je povinný nahradiť žalobkyni trovy konania v rozsahu 80 %.“

Svoje rozhodnutie okrem iného odôvodnil tým, že žalobkyňa sa svojou žalobou doručenou súdu dňa 24.03.2016 domáhala voči žalovanému zaplatenia sumy 948,79 eura titulom náhrady škody vzniknutej v dôsledku dopravnej nehody. Uznesením zo dňa 23.04.2020, č.k. 8C/92/2016-413, súd pripustil zmenu žaloby spočívajúcu v rozšírení nároku na náhradu škody o ušlú mzdu za obdobie od 14.09.2017 do 11.10.2017.

Svoju žalobu odôvodnila tým, že dňa 13.03.2015 vodička osobného motorového vozidla zn. Y. V. jej ako chodkyni nedala na priechode pre chodcov prednosť, čím došlo k jej zraneniu. Žalobkyňa pri dopravnej nehode utrpela otras mozgu s retrográdnou amnéziou, t.j. poruchou pamäti na udalosti pred úrazom, a preto si poškodená len postupne vedela v pamäti vybaviť podrobnosti pred úrazom a interpretovať ich. Po uvedenej škodovej udalosti žalobkyňa doložila žalovanej všetky dokumenty potrebné na určenie rozsahu náhrady škody. Súčasne bola vykonaná ohliadka osobných vecí žalobkyne, ktoré boli poškodené pri náraze motorovým vozidlom.

Náhrada straty zárobku počas pracovnej neschopnosti za obdobie od 13.03.2016 do 30.06.2015 činí u zamestnávateľa D. C. J. vo výške 564,26 eura a za obdobie od 13.03.2015 do 30.06.2016 a u zamestnávateľa (fitnesscentrum): Y. vo výške 138,60 eura.

Účelné náklady spojené s liečením predstavovali platby za lieky spolu vo výške 74,39 eura (42,32 eura + 6,45 eura + 16,52 eura + 9,10 eura).

V prípade náhrady cestovného za uskutočnené jazdy spojené s liečením žalobkyne za obdobie od 27.03.2015 do 11.08.2015 boli viackrát vykonávané jazdy k dvom rôznym miestam, a to: a) z H. X. č. XX, J. do O. X. J.A. K. a späť (12 krát obojsmerne a 2 krát jednosmerne). Cestovné náklady na jednu jazdu tam a späť boli vo výške 2,46 eura, a na jednosmernú jazdu vo výške 1,23 eura, pričom spolu predstavujú sumu vo výške 31,98 eura [(12 x 2,46 eura) + (2 x 1,23 eura)]; b) Z H. X. č. XX, J., do K., O. X, J., a späť (48 krát obojsmerne). Cestovné náklady na jednu jazdu tam a späť sú vo výške 0,95 eura, spolu predstavujú sumu vo výške 45,60 eura (48 x 0,95 eura). Žalobkyňa prepočítala cestovné náhrady tak, že určila dĺžku trasy tam a späť. Z technického preukazu zistila priemernú spotrebu vozidla, ktorým boli jazdy vykonávané. Ďalej použila aktuálnu cenu benzínu k začiatku roka 2016, vo výške 1,133 eura/l, ktorá je nižšia ako priemerné ceny benzínu počas celého roka 2015. Ďalej, žalobkyňa použila pre celkový výpočet náhrady cestovného sumu základnej náhrady určený zákonom č. 283/2002 Z.z. o cestovných náhradách, ktorý násobila počtom prejetých kilometrov.

Škody vzniknuté poškodením, zničením, odcudzením alebo stratou osobných vecí žalobkyne boli určené na základe ohliadky a prejednaní škody z 14.07.2015, ktorej výsledkom je Záznam. Na dámskej zimnej obuvi (kožené čižmy) bola poškodená povrchová úprava na pravej a ľavej čižme - oter a škrabance (kúpna cena: 79,95 eura, rok nadobudnutia: 30.11.2014). Použiteľné zvyšky z poškodených topánok boli pri ohliadke zapísané vo výške 20 % a teda škoda na obuvi je 63,96 eura ako 80 % z kúpnej ceny obuvi. Čistenie odevu - dámska zimná bunda 5,- eur (čistenie vykonané 20.03.2015). Na mobile - P. G. XXX sa nachádzal mierny oter v hornom pravom rohu a odštiepenie displeja v pravom dolnom rohu (cena: 250,- eur, rok nadobudnutia 08.09.2013). Pri ohliadke bolo zapísané estetické poškodenie vo výške 10 % z ceny mobilu, teda v sume 25,- eur.

Zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkou dopravných prostriedkov upravená v § 427 až § 431 je osobitným druhom občianskoprávnej zodpovednosti za škodu, ktorá spočíva na princípe objektívnej zodpovednosti. Na vznik tejto zodpovednosti sa teda nevyžaduje zavinené konanie. V danom prípade je nepochybné, že prevádzkou osobného motorového vozidla zn. Y. V., ktorého držiteľ (vodička) mal uzavreté povinné zmluvné poistené u žalovaného, došlo k zrazeniu žalobkyne na priechode pre chodcov. Na základe poistného vzťahu je tak žalovaný povinný nahradiť škodu, ktorá vznikla poškodenej. Žalobkyňa si v konaní uplatnila škodu v podobe straty na zárobku, vecnú škodu, ako aj náklady spojené s liečením.

Žalovaný v konaní namietal, že žalobkyňa taktiež nesie spoluvinu na vznik škody, ktorú určil v rozsahu 30 %. Ustanovenie § 441 OZ sa aplikuje aj v prípade, keď škodca zodpovedá za škodu na základe princípov objektívnej zodpovednosti, napr. podľa § 427 OZ (viď R 80/1970 a R 28/1973). Zavinenie poškodeného je dôvodnom na zníženie rozsahu ním uplatneného nároku na a náhradu škody aj vtedy, ak má škodu namiesto škodu hradiť jeho poisťovateľ. Pri úvahe o pomernom rozdelení škody medzi škodcom a poškodeným ide o určenie vzájomného vzťahu medzi konaním poškodeného a škodcu a o posúdenie všetkých skutočností, ktoré prispeli k vzniku škody. Preto treba posúdiť príčiny, ktoré viedli k škode, a tak u škodcu, ako aj u poškodeného brať úvahy len také jeho konanie, ktoré bolo aspoň jednou z príčin vzniku škody. (rozsudok Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 25 Cdo 1448/2006). Pre záver, do akej miery sa pri dopravnej nehode podieľalo na škody aj konanie samého poškodeného (§ 441 OZ), nemožno vychádzať len z porovnania všeobecného rozsahu povinností uložených pravidlami cestnej premávky jednotlivým účastníkom, ani z porovnania počtu porušených povinností na strane škodcu a na strane poškodeného v konkrétnej situácii. Rozhodujúce je posúdenie, do akej miery sa na škodlivom výsledku podieľali jednotlivé príčiny na oboch stranách, a z hľadiska porušenia právnej povinnosti škodcom a poškodeným je podstatné najmä to, o aké významní povinnosti išlo, aké závažné bolo ich porušenie a aký vplyv to malo na vznik škody (rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 18. decembra 2003, sp. zn. 25 Cdo 1264/2002). Sporným v konaní bolo to, či chodkyňa šla pomaly, alebo prebehovala cez priechod pre chodcov a to, či pred prechodom zastalo druhé vozidlo, ktoré malo dávať chodkyňi prednosť alebo či chodkyňa prechádzala až poza neho, a tým toto vozidlo zakrylo výhľad vodičke. Vzhľadom na výpoveď svedka mal súd za to, že žalobkyňa prechádza poza motorové vozidlo, keďže svedok sa v zmysle svojej výpovede nachádzal v momente nehody v bezprostrednej blízkosti priechodu pre chodcov, pričom podľa jeho tvrdenia pred ním nebolo žiadne auto, nakoľko nemusel z tohto dôvodu zastavovať auto. Z tohto dôvodu súd nepovažoval verziu žalobkyne o priebehu nehody za hodnovernú. V konaní sa však nepreukázala skutočnosť, že by žalobkyňa utekala cez priechod pre chodcov. V zmysle znaleckého posudku znaleckého ústavu sa ani technicky nedá zistiť, či chodkyňa prechádzala cez vozovku popred neznáme vozidlo chôdzou a alebo prebiehala cez vozovku poza neznáme vozidlo (č.l. 66 ZP). Avšak aj v prípade, že by chodkyňa prebehovala cez priechod pre chodcov, vodička mala vytvorené podmienky na

to, aby zaregistrovala chodkyňu v čase na začiatku tohto úkonu, t.j. ešte pred tým, než by sa chodkyňa počas prípadného prebehovania cez cestu dostala do oblasti zakrytého výhľadu vodičky, v ktorom sa nachádzala po dobu necelých sekundy. Okrem toho v čase vstupu chodkyne na priechod pre chodcov sa vozidlo nachádzalo vo vzdialenosti väčšej ako 20 metrov a to aj podľa záverov ZP A.. Y.. V zmysle § 4 ods. 1 písm. f) zák. č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke dať prednosť chodcovi, ktorý vstúpil na vozovku a prechádza cez priechod pre chodcov, pritom ho nesmie ohroziť. Reakcia vodičky na vzniknutú situáciu tak nebola technicky správna a primeraná, nakoľko mala vytvorené dostatočné technické možnosti na včasnú reakciu a tým aj možnosť zabránenia nehode (č.l. 36 ZP A.. S.), je pričom potrebné dodať, že nebolo využité ani plné brzdenie. Z uvedeného vyplýva, že príčinou vzniku nehody, ku ktorej navyše došlo na priechode pre chodcov, bolo predovšetkým nesprávne konanie vodičky, a keďže sa bez pochyb nepreukázalo porušenie pravidiel cestnej premávky chodkyňou, mal súd za to, že v predmetnom konaní nebola preukázaná ani jej spoluvina na vzniku tejto dopravnej nehody.

Čo sa týka výšky náhrady škody, žalovaný sumu v podobe ušlej mzdy vo fitnesscentre uplatnenú sumu vo výške 138,60 eura nespochybnil, a taktiež nespochybnil ani nárok na doplatky za lieky vo výške 74,39 eura, a preto súd považoval náhradu škody vo výške 212,99 eura za nespornú. Žalovaný taktiež nespochybnil cesty žalobkyne z jej bydliska (H. X. č. XX, J.) do O. E.. K. a to 12-krát obojsmerne a 2-krát jednosmerne, a tiež do rehabilitačného centra a to 48-krát obojsmerne. Súd preto priznal žalobkyni nárok na náhradu výdavkov za pohonné hmoty za tieto cesty pri spotrebe vozidla 6,4/100 km a cene benzínu vo výške 1,133 eura/l, ktorú žalovaný taktiež nespochybnil. Nesporná bola dĺžka trasy do rehabilitačného centra 1,916 km, no pri výpočte náhrady cestovného do nemocnice súd vychádzal z výpočtu žalovaného, nakoľko žalobkyňa vo svojom výpočte vychádzala z adresy H. X. č. XX a nie č. XX (viď č.l. 27). Súd nepriznal žalobkyni nárok vo výške 77,58 eura za amortizáciu vozidla, nakoľko Zákon č. 283/2002 Z.z. o cestovných náhradách sa vzťahuje na vyúčtovanie nákladov na pracovné cesty, čo však nie je tento prípad. Okrem toho opotrebenie vozidla nemožno zahrnúť po pojem skutočná škoda, teda nepredstavuje náklad, ktorý by žalobkyňa vynaložila resp. uhradila. Taktiež súd poukazuje na to, že motorové vozidlo, ktoré bolo použité na tieto cesty, nepatrí ani žalobkyni. Čo sa týka výšky škody vzniknutej poškodením osobných vecí žalobkyne súd vychádzal zo Zápisu z obhliadky a prejedania škody zo dňa 14.07.2015 vykonanej za prítomnosti a v spolupráci so zástupcom žalovaného, ktorý podpisom tohto záznamu osvedčil správnosť výšky škody. Súd sa stotožnil s argumentom žalobkyne, že žalovaným vyhotovenú amortizačnú tabuľku (č.l. 98), nemožno akceptovať, jednak preto, že žalobkyni nebola nikdy doručená a ani ňou podpísaná, ale tiež aj preto, že žalovaný neodôvodnil na základe čoho dosadil do svojho vzorca práve tie koeficienty, aké použil. Súd preto priznal žalobkyni náhradu za poškodené veci vo výške 63,96 eura a 25,- eur ako aj náhradu za čistenie vo výške 5,- eur.

Súd taktiež priznal žalobkyni nárok na náhradu ušlej mzdy za obdobie 13.03.2015 do 30.06.2015 a za obdobie od 07.11.2016 do 28.02.2017 u zamestnávateľa - D. C. J. vo výške 564,26 eura a 677,37 eura v zmysle potvrdenia zo dňa 24.02.2016 a zo dňa 10.04.2017. V danom prípade nie je možné priznať náhradu za stratu na zárobku podľa ust. § 446 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase nehody, nakoľko medzičasom uvedené ustanovenie stratilo platnosť a účinnosť pre svoj nesúlad s Ústavou Slovenskej republiky na základe nálezů Ústavného súdu Slovenskej republiky PL. ÚS 10/2016-53 zo dňa 10.10.2018. Z tohto dôvodu je potrebné priznať rozdiel medzi priemerným zárobkom poškodenej, ktorý dosahovala pred vznikom škody, a náhradou, ktorá jej bola vyplatená (t.j. náhradu príjmov pri dočasne PN vyplatenéj zamestnávateľom a nemocenské dávky).

Pri právach na náhradu škody v zmysle ustanovenia § 106 ods.1 Občianskeho zákonníka sa právo premlčí za dva roky odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za škodu zodpovedá. Pri právach na náhradu škody platí dvojročná subjektívna premlčacia doba. Jej začiatok sa viaže k okamihu, kedy sa poškodený dozvedel o tom, že na jeho úkor došlo ku škode a kto za škodu zodpovedá. V prípade námietky premlčania je v konaní o náhradu škody, ktorému predchádzalo adhézne konanie, nutné posúdiť, či bol nárok na náhradu škody v trestnom konaní uplatnený, či bol uplatnený riadne. Z návrhu musí byť zrejmé, z akých dôvodov a v akej výške náhradu škody uplatňuje. Z rozhodovacej praxe súdov vyplýva, že pre splnenie tejto podmienky postačuje, aby poškodený uviedol aspoň minimálnu výšku spôsobenej škody, resp. uviedol údaje, z ktorých je výška nároku na náhradu škody zrejmá (pozri R 11/1967). Náhradu škody teda poškodený musí konkretizovať, t.j. musí presne uviesť o aký druh škody sa jedná (škoda na zdraví, vecná škoda a pod.). Žalobkyňa si svoj nárok na náhradu škody, t.j. ušlú mzdu za obdobie a za obdobie 14.09.2017 do 11.10.2017 neuplatnila v trestnom konaní, preto ani nedošlo k spočívaniu lehoty na uplatnenie práva na náhradu škody v rámci adhézneho konania. O škode spočívajúcej v strate na zárobku sa žalobkyňa dozvedela 11.10.2017 a preto tento nárok dňom 11.10.2019 sa premlčal, pretože bol v civilnom konaní uplatnený až podaním zo dňa 25.03.2020. Z tohto

dôvodu súd považoval námietku premlčania vznesenú žalovaným vo vzťahu k uplatnenej sume vo výške 119,40 eura za dôvodnú.

Peňažná sankcia v podobe úrokov z omeškania upravená v § 11 ods. 8 zákona č.381/2011 Z.z. je viazaná na nesplnenie nepeňažnej povinnosti vyjadrenej v § 11 ods. 6 písm. a) alebo b) zákona č. 381/2011 Z.z. , účelom ktorej je ochrana poškodeného, aby poisťovňa pod následkom tejto sankcie nezostala nečinná, aby bola nútená oznámiť v lehote 3 mesiacov poškodenému spôsob vybavenia jeho poisťnej udalosti. Skutočnosť, že poisťovňa neodôvodnila odmietnutie poisťného plnenia podľa predstáv poškodenej, nemožno vykladať spôsobom, že by si túto povinnosť nesplnila vôbec a následne prijať záver, že nesplnením tejto povinnosti sa dostala v zmysle § 11 ods. 8 zákona č.381/2011 Z.z. do omeškania. Žalovaný si svoju povinnosť ako poisťovateľ podľa § 11 ods. 6 zákona č. 381/2011 Z.z. splnil, a preto nebol povinný uhradiť žalobkyni úroky z omeškania. Do omeškania by sa žalovaný dostal s plnením náhrady škody až vtedy, ak po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody neuhradil v lehote určenej súdom priznanú náhradu škody žalobkyni. Z tohto dôvodu súd nárok na zaplatenie úrokov z omeškania zamietol.

O trovách konania rozhodol podľa § 262 CSP.

2. Proti tomuto rozsudku podala včas odvolanie žalovaná, ktorá navrhla odvolaciemu súdu, aby rozsudok súdu prvej inštancie zmenil, alternatívne rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. S rozhodnutím súdu prvej inštancie žalovaný nesúhlasí. Žalovaný je toho názoru, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil konanie žalobkyne ako chodkyne, keď nezohľadnil jej spoluzavinenie na vzniknutej škode ako aj opodstatnenosť nároku, ktorým je strata na zárobku počas PN a v nadväznosti nato nesprávne rozhodol aj o nároku na náhradu trov konania. Zo záveru znaleckého posudku na ktorý sa odvoláva súd, že bez pochyb sa nepreukázalo porušenie pravidiel.

cestnej premávky chodkyňou vyplýva, že konečné posúdenie techniky jazdy vodičky ako aj správanie sa chodkyne ako príčiny vzniku predmetnej dopravnej nehody je otázkou právnou, ktorá neprináleží technickému znalcovi teda prináleží súdu, pričom súd sa s touto otázkou nijako nevysporiadal iba poukázal na nejednoznačný záver znalca vo vzťahu ku konaniu žalobkyne. Súd v konaní mal doložené aj Znalecké posudky, ktoré boli vypracované v trestnom konaní. Celkovo boli vypracované 3 znalecké posudky z odboru dopravy vo veci dopravnej nehody ku ktorej došlo dňa 13.03.2015 v čase 0 17.50 hodine v okrese J., kataster J. na komunikácii ul. H., ktorej účastníčkou bola aj žalobkyňa v pozícii chodkyne, pričom posudok A.. F. si dala vypracovať sama žalobkyňa (vypracovaný 21.09.2016) z dôvodu, že nesúhlasila so závermi znaleckého posudku A..Y. (vypracovaný 27.10.2015). A.. Y. následne vypracoval dňa 23.4.2016 dodatok k svojmu pôvodnému znaleckému posudku na základe výpovede chodkyne, „ktorá sa rozpamätala na nové skutočnosti“ a svedkov. V dodatku A.. Y. vychádzal z novej informácie, a to, že chodkyňa/žalobkyňa údajne mala po prechode prechádzať popred stojace vozidlo (v protismere oproti našej poisťenej). Ako nesporné zo znaleckého dokazovania vychádzajú skutočnosti, že chodkyňa/žalobkyňa sa v čase zrážky nachádzala na priechode pre chodcov, bolo nepriaznivé počasie, šero, mrholilo, ale priechod bol osvetlený, vodička viedla vozidlo povolenou rýchlosťou v danom úseku. Nesporné je taktiež, že chodkyňa/žalobkyňa prechádzala cez cestu z pohľadu našej poisťenej z 1'avej strany, prešla cez protismerný jazdný pruh a prešla popred vozidlo našej poisťenej a došlo ku kontaktu až pravou stranou vozidla. Sporné je, či chodkyňa/ žalobkyňa išla pomaly, alebo utekala (vodička tvrdí, že utekala, chodkyňa uvádza že išla pomaly). A druhá sporná skutočnosť je, či v protismere pred prechodom zastalo druhé vozidlo, ktoré dávalo chodkyne prednosť (a oslepilo našu poistenú, takže chodkyňu nevidela), alebo či toto protiidúce vozidlo stihlo prejsť cez prechod a chodkyňa prechádzala až poza neho, a tým toto vozidlo zakrylo výhľad našej poisťenej. Posledný znalecký posudok Ústavu súdneho inžinierstva vypracovaný v roku 2018 reagoval aj na predchádzajúce znalecké posudky a podrobne rozpísal obidve tieto varianty a dospel k záveru, že obidve varianty sú prijateľné. Z obidvoch variant vychádza, že chodkyňa/ žalobkyňa mala možnosť nehode zabrániť:

- Variant A - v prípade, ak bežala poza protiidúce vozidlo (verzia našej poisťenej) tak vbehla do jazdnej dráhy vozidla, napriek tomu, že z polohy a rýchlosti vozidla bolo vyhodnotiteľné, že pokračovaním v behu vznikne kolízna situácia.

- Variant B - v prípade, ak pomaly prechádzala popred vozidlo stojace v protismere, ktoré ju púšťalo (verzia chodkyne) vstúpila do koridoru vozidla našej poisťenej napriek tomu, že vozidlo sa už nachádzalo vo vzdialenosti, ktorá neumožňovala bezpečný pohyb chodkyne rýchlosťou, ktorou chodkyňa prechádzala cez jazdný pruh vozidla našej poisťenej.

Čo sa týka možnosti zabrániť nehode zo strany vodičky (našej poisťenej), popísané varianty sú nasledovné:

- Variant A - ak chodkyňa prebiehala po prechode poza idúce vozidlo, vodička nemala možnosť včas ju spozorovať. Zostáva otázkou právnou, či vodička mala predvídať a predpokladať takéto prebiehanie v rozpore s pravidlami cestnej premávky (str. 68 ZP)

- Variant B - ak chodkyňa išla pomaly popred vozidlo stojace v protismere bolo nesprávnym prvkom v jazde vodičky to, že nereagovala včas na vzniknutú situáciu a neznižila rýchlosť. Toto by bolo technickou príčinou vzniku nehody ale v súčinnosti s nesprávnym správaním chodkyne popísaným vyššie (str. 69 ZP).

Vzhľadom na závery znaleckého dokazovania resp. znaleckých dokazovaní jednoznačne vyplýva, že žalobkyňa nesie spoluvinu ako chodkyňa (ktorá vyplýva z obidvoch variantov) na jej vzniknutej škode v nami navrhovanej výške 30 %. Samotné určenie spoluviny je otázkou právnou a nie technickou, tak ako to uviedol tiež súdny znalec A. vo vypracovanom posudku.

Z uvedeného bodu 22. rozsudku ďalej vyplýva, že s prihliadnutím na daný nález Ústavného súdu SR je potrebné priznať rozdiel medzi priemerným zárobkom poškodenej, ktorý dosahovala pred vznikom škody a náhradou, ktorá jej bola vyplatená (t.j. náhradu príjmov pri dočasnej PN vyplatenej zamestnávateľom a nemocenské dávky). Súd síce vo svojom odôvodnení uvádza, že je potrebné priznať rozdiel medzi priemerným zárobkom poškodenej a výškou vyplateného nemocenského, avšak ako vyplýva z potvrdenia 0 ušlej mzde zo dňa 24.02.2016 , ušlá mzda bola určená ako rozdiel medzi čistou mzdou a dávkami nemocenského, pričom z uvedeného potvrdenia nie je zrejmé akým spôsobom sa účtovníčka dopracovala k čistej mzde za obdobie od 13.03.2015 do 30.06.2015, pretože podľa zákona platného v čase vzniku poistnej udalosti (zákon č. 461/2003 Z.z.) rozhodným obdobím bol kalendárny rok pred nehodou a za základ sa používal denný vymeriavací základ a po novele OZ platného od 01.12.2019 na ktorú odkazuje súd rozhodným obdobím je kalendárny štvrťrok a za základ sa považuje hrubý zárobok a nie čistá mzda. Je absolútne neprijateľné, aby súd akceptoval potvrdenie zamestnávateľa ako dôkaz z ktorého je zrejmý nesprávne, resp. bez bližšieho ozrejmenia určený základ na určenie straty na zárobku len preto, že zdaného potvrdenia vyplýva

skutočnosť, že strata na zárobku je vypočítaná ako rozdiel medzi príjmom a dávkami nemocenského. Na tieto nezrovnalosti teda rozhodné obdobie ako aj spôsob výpočtu Straty na zárobku počas práceneschopnosti žalovaný viackrát upozornil súd konkrétne vo vyjadreniach zo dňa 05.06.2017,12.05.2020 a 26.06.2020, pričom sa súd s týmito odbornými tvrdeniami žalovaného nijako nevysporiadal.

K vyjadreniu zo dňa 05.06.2017 žalovaný predložil súdu aj Potvrdenie o strate na zárobku počas PN , ktoré obdržal od žalobkyne a ktoré je opatrené pečiatkou zamestnávateľa, ktorým je D. C. J. a práve týmto potvrdením sme vyvrátili správnosť výpočtu straty na zárobku počas PN za obdobie od 13.03.2015 do 30.06.2015 ktoré predložila žalobkyňa súdu do konania.

Z rozhodnutia súdu nie je zrejmé ako sa vysporiadal s dôkazmi, tvrdeniami žalovaného, pričom v rozpore s platnou legislatívou súd si osvojil nesprávny vypočítanú Stratu na zárobku počas PN na základe Potvrdenia o ušlej mzde za obdobie pracovnej neschopnosti od 13.03.2015 do 30.06.2015 a nijako sa nevysporiadal so stratou na zárobku preukázanou Potvrdením o strate na zárobku vystaveným zamestnávateľom dňa 17.09.2015.

Z uvedených dôvodov rovnako namietal aj priznanú stratu na zárobku počas PN za obdobie od 07.11.2016 do 28.02.2017.

Nakoľko žalobkyňa, napriek viacerým dožiadaniam, vysvetleniam zo strany žalovaného nepredložila súdu správne výpočty Náhrad strát na zárobku počas PN tak podľa legislatívy platnej do 01.12.2019 kedy podľa § 447 OZ. sa náhrada straty na zárobku posúdila a suma určila ako úrazový príplatok podľa predpisov o sociálnom poistení teda zákona č. 461/2003 Z.z. ako aj podľa legislatívy platnej po 01.12.2019 máme zato, že v tejto časti nepreukázala súdu svoj nárok a preto je namieste žalobu v tejto časti žalobkyne zamietnuť v súlade so zásadou neunesenia dôkazného bremena na strane žalobkyne.

3. K odvolaniu sa vyjadrila žalobkyňa, ktorá navrhla odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil a uplatnila si náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu a vyslovila nesúhlas s dôvodmi odvolania. Poukázala na to, že žalobkyňa pri dopravnej nehode utrpela otras mozgu s retrográdnou amnéziou, t.j. poruchou pamäti na udalosti pred úrazom. Je v súlade s medicínskymi poznatkami, že na podklade retrográdnej amnézie po otrase mozgu si poškodená len postupne vedela v pamäti vybaviť podrobnosti pred úrazom a interpretovať ich. V ďalšom poukázala na to, že na základe vypracovanej analýzy možnosti zabránenia nehode sa podľa znalca ako technicky najviac prijateľne javia len dve možnosti zabránenia nehody skoršou, resp. včasnou reakciou, ktoré možnosti však konštatoval na strane vodičky v oboch prípadoch. Teda aj v prípade variantu tvrdeného vodičkou by počas intenzívneho brzdenia táto mohla vytvoriť podmienky na to, aby bezpečne chodkyňu prebehujúcu

popred brzdiace vozidlo minula. Zdôraznila, že sa pred vstupom na vozovku presvedčila o bezpečnosti svojho prechodu a pri vstupe na vozovku neporušila žiadnu zo svojich povinností vyplývajúcu jej zo zákona o cestnej premávke. Pri vstupe chodca na vozovku ihneď vzniká povinnosť vodičovi, a to dať chodcovi prednosť a žiadnym spôsobom ho neohroziť. Neporušila ako chodkyňa žiadne svoje povinnosti a za týchto okolností aj znalec označil techniku jej pohybu za vhodnú, primeranú, ktorá nebola v rozpore s príslušnými ustanoveniami zákona o cestnej premávke. Vo vzťahu k náhrade a jej uplatnení žalobkyňa vychádzala z dokumentov, ktoré na jej žiadosť pripravilo účtovné oddelenie jej zamestnávateľa a tento považoval za správne naviac aj reflektujúce všeobecne uplatňovanú zásadu úpravy zodpovednosti za škodu, podľa ktorej sa uhrádza skutočná škoda a ušlý zisk.

4. K vyjadreniu žalobkyne sa vyjadril žalovaný, ktorý zotrval na podaní odvolania a argumentov tam uvedených.

5. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) preskúmal rozsudok ako aj konanie mu predchádzajúce podľa zásad upravených v ust. § 379 a nasl. CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je čiastočne dôvodné.

6. Odvolací súd v prvom rade poukazuje na to, že podľa § 149 CSP, prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky.

7. Skutočnosti a dôkazy, ktoré strana neuplatnila v konaní pred súdom prvej inštancie nemožno v zásade pred odvolacím súdom uplatniť (výnimky formuluje ustanovenie § 366 CSP). V civilnom procese sa uplatňuje tzv. neúplný apelačný systém, kedy súd je viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania a strana môže v odvolacom konaní vzniesť námietky proti postupu prvoinštančného súdu len v prípade, ak dané námietky boli už predmetom posudzovania zo strany tohto súdu. Súd druhej inštancie vystupuje len ako opravný súd, jeho úlohou nie je vykonávať nové dôkazy, či zaoberať sa novými skutočnosťami, ktoré v prvoinštančnom konaní neboli produkované.

8. Pokiaľ žalovaný až v odvolaní namietal priznanie náhrady ušlej mzdy za obdobie od 07.11.2016 do 28.02.2017, odvolací súd tieto novoty v odvolacom konaní v zmysle § 366 CSP a contrario nemohol pripustiť ako prípustný prostriedok procesnej obrany.

9. Z ustanovenia § 366 CSP vyplýva, že prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a/ sa týkajú procesných podmienok, b/ sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c/ má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d/ ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

10. Pokiaľ teda odvolateľ vo svojom odvolaní predložil úplne nové prostriedky procesnej obrany, ktorými chcel v konečnom dôsledku dosiahnuť zamietnutie žaloby v časti, na tieto už odvolací súd neprihliadal. Jednalo sa totiž o prostriedky procesnej obrany, ktoré mohol žalovaný nepochybne predložiť už v štádiu prvoinštančného konania. Žalovaný v priebehu celého konania pred súdom prvej inštancie netvrdil, ani raz neuviedol, že uplatnený nárok žalobou by mal byť za uvedené obdobie zamietnutý.

Keďže tieto prostriedky procesnej obrany využil až v rámci odvolacieho konania, odvolací súd ich už nemohol akceptovať, nakoľko v danom prípade nebola splnená ani jedna z podmienok uvedených v § 366 CSP.

11. So zreteľom na uvedené odvolací súd potom neprihliadal na námietku žalovaného v odvolaní týkajúcej sa priznanej náhrady straty na zárobku počas pracovnej neschopnosti za obdobie od 07.11.2016 do 28.02.2017.

12. Pokiaľ odvolateľ v odvolaní namietal určenie rozsahu spoluzavinenia zo strany žalobkyne v rozsahu 30 %, odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie v bodoch 19 a 20 napadnutého rozsudku a navyše uvádza, že je bez akýchkoľvek pochybností, že k škodovej udalosti došlo na priechode pre chodcov a v prípade, že nehodový dej sa udial za okolností

ako sú v tejto veci, keď žalobkyňa (poškodená) prešla v podstate celým priechodom pre chodcov, potom nemožno bez ďalšieho ani len rozumne uvažovať o spoluzavinení poškodenej (žalobkyne).

So zreteľom na skutočnosť, že žalovanému sa nepodarilo v celom priebehu konania pred súdom prvej inštancie preukázať porušenie pravidiel cestnej premávky na strane chodkyne, tak jeho tvrdenia ostali len v otázke hypotéz a nepodložených tvrdení, preto bolo opodstatnené rozsudok ako vecne správny v tejto časti potvrdiť.

13. Vo vzťahu k náhrade škody za ušlú mzdu za obdobie od 13.03.2015 do 30.06.2015, ktoré v priebehu prvoinštančného súdu aj žalovaný skutočne namietal, bolo dôvodné zohľadniť argumenty žalovaného vo vzťahu k nesprávnemu výpočtu výšky ušlej mzdy, ktorého rozdiel činí 122,95 eura. Súd prvej inštancie priznal za uvedené obdobie sumu 564,26 eura a podľa výpočtu žalovaného za uvedené obdobie žalobkyňi vznikol nárok na sumu 441,31 eura. Pokiaľ súd prvej inštancie nepriznal rozdiel medzi priemerným zárobkom poškodenej a výškou vyplateného nemocenského, avšak ako vyplýva z potvrdenia o ušlej mzde zo dňa 24.02.2016, ušlá mzda bola určená ako rozdiel medzi čistou mzdou a dávkami nemocenského, pričom z tohto nie je zrejmé, ako účtovníčka zamestnávateľa sa dopracovala k čistej mzde za obdobie od 13.03.2015 do 30.06.2015. Za stavu, ak strany sporu nevyvinuli aktivitu k presvedčivému ustáleniu výšky náhrady mzdy, potom odvolací súd vychádzal zo zhodných tvrdení a z akceptovanej výšky samotným žalovaným v jej časti za namietané obdobie vo výške 441,31 eura. Pokiaľ žalovaný sám akceptoval za uvedené obdobie náhradu na strate na zárobku v sume 441,31 eura (pozri vyjadrenie žalovaného z č.l. 419 spisu), potom odvolací súd pristúpil k zmene napadnutého rozsudku v tejto časti a za opodstatnené považoval priznať sumu 441,31 eura za obdobie od 13.03.2015 do 30.06.2015 titulom náhrady ušlej mzdy, čo oproti pôvodne priznanej výške činí rozdiel 122,95 eura a v tomto zmysle aj rozsudok postupom podľa § 388 CSP zmenil a žalobu v prevyšujúcej časti (o 122,95 eura) zamietol.

14. Ústavný súd SR sa vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutia v náleze III. ÚS 119/03-30. Vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. uplatnenie nárokov a obranu proti takémuto uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré žalobe vyhovel; jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekomfortné. Navyše v konaní súdu prvej inštancie neboli zistené také vady konania, na základe ktorých by došlo k nesprávnemu rozhodnutiu o veci.

Za toho stavu odvolací súd napadnutý rozsudok vo veci samej, ako aj ohľadne správneho výroku o trovách konania ako vecne správny v časti o zaplatenie 1.447,92 eura potvrdil (§ 387 ods. 1 a 2 CSP).

15. Vzhľadom na zmenu rozsudku v napadnutej časti odvolací súd pristúpil nanovo k rozhodnutiu o trovách celého konania postupom podľa § 396 s poukazom na ust. § 261 ods. 2 CSP a keďže žalobkynina miera úspechu tak činí 66 % (súd priznal 1.447,92 eura : 1.745,56 eura, ktoré požadovala, tak úspech žalobkyne predstavoval 83 % a úspech žalovanej 17 %) a tomu zodpovedá aj výrok rozsudku odvolacieho súdu v časti náhrady trov konania, o ktorých výške rozhodne samostatným rozhodnutím súd prvej inštancie.

16. Judikatúra súdov vrátane európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porov. rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I; uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04).

17. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolaťel musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).